

Arthur Golden moriile unei gheise

Traducere din engleză de
OANA CRISTESCU

Traducere din engleză de OANA CRISTESCU

HUMANITAS *fiction*

Să ne închipuim că noi doi am sta într-o încăpere liniștită, cu vedere spre grădină, sporovăind și sorbind din ceștile cu ceai verde, povestind ceva care s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, iar eu îți-ăș spune: „După-amiaza când l-am cunoscut pe cutare... a fost cea mai frumoasă după-amiază din viața mea și cea mai nefericită, în același timp”. Îmi imaginez că ai pune jos ceașca și ai întreba: „Ei bine, cum a fost de fapt? Cea mai frumoasă, sau cea mai nefericită? Pentru că nu se poate să fi fost amândouă!” În mod normal, aş râde singură de mine și îți-ăș da dreptate. Dar adevărul e că după-amiaza când l-am cunoscut pe domnul Tanaka Ichiro a fost cea mai frumoasă și cea mai nefericită din viața mea. Îl găseam fascinant, în asemenea măsură încât și mirosul de pește al mâinilor lui era un fel de parfum. Dacă nu l-ăș fi cunoscut, sunt sigură că n-ăș fi devenit gheisă.

Nu m-am născut și nu am fost crescută pentru a deveni gheișă în Kyoto. Nici măcar nu m-am născut la Kyoto. Sunt fiica unui pescar din Yorido, un orașel de pe coasta Mării Japoniei. În toată viața mea, n-am povestit la mai mult de o săptămână despre Yorido, sau despre casa în care am crescut, sau despre mama și tatăl meu, sau despre sora mea mai mare — și cu siguranță n-am povestit nimic despre cum am devenit gheișă, sau ce înseamnă să fii gheișă. Cei mai mulți oameni preferă să-și păstreze fanteziile despre cum mama și bunica mea au fost gheișe, și cum am învățat să dansez de cum am fost înțărcată și aşa mai departe. De fapt, acum mulți ani, tocmai îi turnam o ceașcă de ceai unui bărbat când el a mentionat din întâmplare că fusese la Yorido cu doar câteva

zile în urmă. Ei bine, m-am simțit cum trebuie să se simtă o pasare după ce a traversat în zbor oceanul și dă peste o altă ființă care-i cunoaște cuibul. Am fost atât de surprinsă, că nu m-am putut opri să nu exclam:

— Yoroido! Acolo am crescut!

Bielul om! Pe chipul lui s-a abătut cea mai izbitoare schimbare de expresie. Se străduia din răsputeri să zâmbească, însă nu îi reușea deloc, pentru că nu-și putea șterge uluirea de pe chip.

— Yoroido? a spus el. Nu poți vorbi serios.

Cu mult timp în urmă mi-am compus un zâmbet foarte exersat, pe care-l numesc „zâmbetul Noh”, pentru că seamănă cu o mască Noh, ale cărei trăsături sunt înmărmurite. Avantajul lui este că bărbații îl pot interpreta cum doresc; îți închipui, cred, cât de des mi-a fost de ajutor. Am hotărât să-l folosesc chiar atunci și, bineînțeles, a funcționat. El a răsuflat adânc și a pus jos ceașca de sake pe care i-o turnasem, apoi a izbucnit într-un râs copios, care sunt sigură că era în cea mai mare parte provocat de ușurare.

— Ce idee! a spus, scoțând încă un hohot de râs. Tu, să crești într-o fundătură ca Yoroido! E ca și cum ai face ceai într-o găleată! De astă ești atât de amuzantă, Sayuri-san. Uneori aproape că mă faci să cred că glumele tale sunt adevărate.

Nu-mi face prea multă plăcere să mă gândesc la mine însămi ca fiind ceai făcut într-o găleată, dar mi se pare că, într-un anumit fel, e adevărat. În definitiv, chiar am crescut în Yoroido și nimeni nu poate pretinde că ar fi un loc ferme cător. Aproape nimeni nu-l vizitează. Cât despre cei care locuiesc acolo, nu au niciodată ocazia să-l părăsească. Probabil că te întrebi cum am ajuns eu să-l părăsesc. Chiar aşa începe povestea mea.

În micul nostru sat de pescari numit Yoroido, trăiam în ceea ce se cheme o „casă cherchelită”. Fusese construită lângă o stâncă mereu bătută de vântul dinspre ocean. În copilărie mi se părea că oceanul suferă de o răceală îngrozitoare, pentru că respira șuierat și uneori strânuta din rărunchi — ceea ce putea însemna că fuseserăm izbiți de o pală de vânt, care împroșcase în jur o mulțime de stropi. Am hotărât că micuța

noastră casă trebuie să se fi simțit jignită de oceanul care-i strănută din când în când în față și se lăsase pe spate, încercând să se ferească. Probabil că s-ar fi prăbușit dacă tata n-ar fi cioplit un lemn dintr-o veche barcă de pescuit ca să-i protească streâșina, lucru care făcea casa noastră să arate ca un bătrân cherchelit care se sprijinea într-o cărjă.

În casa cherchelită am dus o viață oarecum anapoda. Și asta pentru că, încă din fragedă copilărie, semănam atât de mult cu mama, și aproape deloc cu tata și cu sora mea cea mare. Mama spunea că e din pricina că eram plăsmuite la fel, ea și cu mine — și e adevărat că amândouă aveam același gen de ochi stranii, cum rar mai poti vedea în Japonia. În loc să fie cafeniu închis, ca ai tuturor, ochii mamei mele erau de un cenușiu translucid, iar ai mei sunt exact la fel. Când eram mică, i-am spus mamei că sunt convinsă că cineva i-a făcut o gaură în ochi și toată cerneala s-a scurs din ei, lucru care i s-a părut foarte amuzant. Ghicitoarele spuneau că are ochi de o culoare atât de palidă pentru că personalitatea ei e făcută cu prea multă apă, atât de multă încât celealte elemente abia dacă mai sunt prezente — și de aceea, spuneau ele, trăsăturile ei nu se potrivesc una cu alta. Oamenii din sat spuneau că ar fi trebuit să fie nespus de atrăgătoare, pentru că părinții ei aşa fuseseră. Ei bine, piersica are un gust minunat și la fel și ciuperca, dar nu le poți pune una lângă alta; aceasta era farsa teribilă pe care i-o jucase natura. Avea buzele pline ale mamei ei, dar și fâlcile proeminente ale tatălui, ceea ce dădea impresia unei picturi delicate așezate într-o ramă prea greoie. Iar frumoșii ei ochi cenușii erau tiviți de gene dese, care trebuie să fi arătat impunător pe fața tatălui ei, însă care pe ea o făceau să pară tot timpul uimită.

Mama spunea mereu că se măritase cu tata pentru că personalitatea ei avea prea multă apă, iar a lui era făcută cu prea mult lemn. Cei care-l cunoșteau pe tata înțelegeau imediat ce voia să spună. Apa curge repede dintr-un loc într-altul și găsește întotdeauna o crăpătură prin care să se scurgă. Lemnul, pe de altă parte, se ține bine de pământ. În cazul tatălui meu, acesta era un lucru bun, pentru că era pescar, iar un bărbat cu mult lemn în personalitatea sa se simte în largul lui pe mare. De fapt, tata se simțea mai tihnit pe mare decât

În oricare alt loc și niciodată nu se îndepărta prea mult de ea. Mirosea a mare chiar și după ce se spăla. Când nu pescuia, stătea pe podea în camera întunecoasă din față și repară vreun năvod. Iar dacă năvodul ar fi fost o creatură adormită, nici n-ar fi trezit-o, la viteza cu care lucra. Tot ce făcea, făcea la fel de încet. Chiar și atunci când își lua o expresie concentrată, puteai să alergi afară și să golești cada de baie în timpul cât îi trebuia lui să-și reașeze trăsăturile. Fața lui era foarte ridată și în fiecare rid ascunsese o grija sau alta, aşa că parcă nici nu mai era față lui, ci mai degrabă un copac cu cuiburi de păsări pe fiecare ramură. Trebuia să se lupte permanent s-o contraleze și părea mereu epuizat de efort.

Când aveam șase sau șapte ani, am aflat despre tata ceva ce nu ștusem până atunci. Într-o zi l-am întrebat: „Tati, de ce ești așa de bătrân?” A ridicat din sprâncene, până când ele au ajuns să arate ca două umbrele deasupra ochilor lui. Apoi a răsuflat adânc, a clătinat din cap și a spus: „Nu știu”. Când m-am întors către mama, mi-a aruncat o privire care însemna că o să-mi răspundă ea la întrebare cu alt prilej. A doua zi, fără o vorbă, m-a luat și am coborât dealul către sat, apoi pe o potecă prin pădure, către cimitir. M-a condus la trei morminte dintr-un colț, cu trei pietre de mormânt albe, mult mai înalte decât mine. De sus până jos erau acoperite de caracter negre, cu aspect sumbru, dar nu mersesem îndeajuns de multă vreme la școala din sat ca să știu unde se termină unul și unde începe celălalt. Mama a arătat către ele și a spus: „Natsu, soția lui Sakamoto Minoru”. Sakamoto Minoru era numele tatei. „Moartă la douăzeci și patru de ani, în cel de-al nouăsprezecelea an al dinastiei Meiji.” Apoi a arătat către următorul: „Jinichiro, fiul lui Sakamoto Minoru, mort la șase ani, în cel de-al nouăsprezecelea an al dinastiei Meiji”, și către cel de-al treilea, care era identic, cu excepția numelui, Masao, și a vârstei, care era de trei ani. Mi-a luat ceva timp ca să înțeleg că tata mai fusese însurat o dată, cu multă vreme în urmă, și că întreaga lui familie murise. Nu după multă vreme m-am întors la mormintele acelea și am descoperit că tristețea e un lucru foarte greoi. Trupul meu cântărea dublu față de cât cântărise cu o clipă înainte, de parcă mormintele mă trăgeau în jos, către ele.

Cu toată apa și tot lemnul, cei doi ar fi trebuit să intre în armonie și să aducă pe lume copii dăruitori cu îmbinarea corectă a elementelor. Sunt sigură că a fost o surpriză pentru ei că s-au ales cu câte unul din fiecare. Pentru că nu numai că eu semănam cu mama și-i moștenisem ochii atât de neobișnuiti; sora mea, Satsu, îi semăna tatălui nostru atât cât putea cineva să-i semene. Satsu era cu șase ani mai mare decât mine și, desigur, fiind mai mare, putea face lucruri pe care eu nu le puteam face. Dar Satsu avea calitatea remarcabilă de a face totul ca și când ar fi fost, de fiecare dată, un accident. De exemplu, dacă îi cereai să toarne un castron de supă din oala de pe plită, reușea s-o facă, dar părea că o vărsase în castron din pură întâmplare. O dată chiar s-a tăiat într-un pește, și nu cu cuțitul cu care-l curăța. Ducea un pește înfășurat în hârtie, urcând dealul dinspre sat, când a alunecat și peștele și-a prelins pe picior în aşa fel încât a tăiat-o cu o aripioaară.

Poate că părinții noștri ar fi avut și alți copii în afara de Satsu și de mine, mai ales că tata spera să aibă un băiat cu care să iasă la pescuit. Dar când eu aveam șapte ani, mama s-a îmbolnăvit foarte rău, de ceva care probabil era cancer osos, deși la vremea aceea n-aveam idee ce se întâmplă. Singura ei scăpare de suferință era somnul și curând a început să se comporte ca o pisică — adică să doarmă aproape tot timpul. Lunile treceau, și ea dormea mereu, și curând începu să geamă de fiecare dată când se trezea. Știam că ceva se schimbă rapid pe dinăuntrul ei, dar, pentru că personalitatea ei avea atâtă apă, lucrul asta nu mi se părea îngrijorător. Uneori slăbea în câteva luni, dar se întrema la fel de rapid. Însă pe când împlinise nouă ani, oasele feței ei începuseră să devină proeminente, apoi nu s-a mai îngrăsat niciodată la loc. Nu mi-am dat seama că apa se scurgea din ea din cauza bolii. La fel cum algele marine sunt îmbibate cu apă, înțelegi tu, dar devin casante atunci când se usucă, mama pierdea din ce în ce mai mult din propria esență.

Apoi, într-o după-amiază când stăteam pe podeaua găduroasă a camerei noastre întunecoase, cântând unui greier pe care-l găsimem de dimineață, am auzit o voce de la ușă:

— Hei! Deschideți! Sunt doctorul Miura!

Doctorul Miura venea la noi în sat în fiecare săptămână și începuse să urce dealul ca să viziteze pe mama de când ea se îmbolnăvise. Tata era acasă în acea zi, fiindcă venea fur tună mare. Stătea pe locul obișnuit de pe podea, cu mâinile lui mari, ca doi păianjeni, încurcate într-un năvod. Dar s-a oprit o clipă pentru a-și aținti privirea asupra mea, ridicând un deget. Asta însemna că voia să deschid eu ușa.

Doctorul Miura era un om foarte important — sau cel puțin aşa credeam noi în sat. Studiase la Tokyo și mergea vorba că știe mai multe caractere chinezesti decât oricine altcineva. Era mult prea mândru ca să ia în seamă o creațură ca mine. Când i-am deschis ușa, și-a scos pantofii și a păsat în casă trecând pe lângă mine.

— Ei, Sakamoto-san, i-a spus tatălui meu, ce-aș vrea să am și eu viața dumitale, la pescuit pe mare toată ziua. Ce minunat! Și în zilele furtunoase te odihnești. Văd că soția dumitale doarme, continuă el. Ce păcat. Mă gândeam să examinez.

— Da? spuse tatăl meu.

— Săptămâna viitoare n-o să vin, să știi. Nu vrei să tezești?

Tata și-a descurcat încet mâinile din năvod, dar în cele din urmă s-a ridicat.

— Chiyo-chan, mi-a spus el, adu-i doctorului o ceașcă de ceai.

Pe vremea aceea, numele meu era Chiyo. Nu aveam să devin cunoscută sub numele meu de gheișă, Sayuri, decât peste mulți ani.

Tata și doctorul s-au dus în cealaltă cameră, unde dormea mama. Am încercat să ascult la ușă, dar n-o auzeam decât pe mama gemând, și nimic din ce spuneau ei. Mi-am făcut de lucru cu ceaiul și curând doctorul a ieșit, frecându-și mâinile, cu o expresie foarte gravă. Tata a ieșit și el, apoi amândoi s-au așezat la masa din mijlocul încăperii.

— A venit vremea să-ți spun ceva, Sakamoto-san, începu doctorul Miura. Trebuie să vorbești cu una din femeile din sat. Poate cu doamna Sugi? Roag-o să facă o rochie nouă și frumoasă pentru soția dumitale.

— Nu am bani, domnule doctor, a spus tata.

— Cu toții am sărăcit în ultima vreme. Înțeleg ce spui. Dar i-o datorezi soției dumitale. N-ar trebui să moară în rochia aceea jerpelită pe care o poartă.

— Deci o să moară curând?

— În câteva săptămâni, poate. Are dureri cumplite. Moarte va fi o ușurare.

După asta, nu le-am mai auzit vocile, pentru că în urechi îmi vibra un zgomot ca aripile unei păsări speriate. Poate că era inima mea, nu știu. Dar dacă ai văzut vreodată o pasare închisă în sala mare a unui templu, căutând o cale de scăpare, ei bine, asta se întâmpla în mintea mea. Nu mă gândisem niciodată că mama nu avea să trăiască în continuare, chiar aşa bolnavă. N-o să-ți spun că nu mă întrebăsem niciodată ce s-ar întâmpla dacă ea ar muri; mă întrebăsem, la fel cum mă întrebăsem ce s-ar întâmpla dacă un cutremur ne-ar înghiți casa. Viața n-ar putea continua după un asemenea eveniment.

— Credeam că o să mor eu primul, spuse tata.

— Ești un om bătrân, Sakamoto-san. Dar ești sănătos. Ai mai putea să trăiești patru sau cinci ani. O să-ți las niște pastile pentru soția dumitale. Poți să-i dai două o dată, dacă trebuie.

Au mai vorbit o vreme despre pastile, apoi doctorul Miura a plecat. Tata a mai stat în tăcere multă vreme, cu spatele la mine. Nu purta cămașă, ci doar pielea lui atârnândă; cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât mi se părea că e pur și simplu un ciudat amalgam de forme și texturi. Șira spinării lui era ca un rând de cioturi. Capul, cu pete decolorate, părea un fruct lovit. Brațele erau niște bete înfășurate în piele veche, atârnând din două umflături. Dacă mama murea, cum puteam să continui să trăiesc în aceeași casă cu el? Nu voiam să-l părăsesc; dar, fie că era acolo, fie că nu, casa avea să fie la fel de goală după ce mama o părăsea.

În cele din urmă, tata mi-a rostit numele în șoaptă. M-am dus lângă el și am îngenuncheat.

— Ceva foarte important, spuse el.

Expresia lui era mai sumbră ca de obicei, cu ochii rotindu-i-se în orbite ca și când i-ar fi scăpat de sub control. M-am gândit că încerca să-mi spună că mama avea să moară în curând, dar el n-a spus decât:

— Du-te în vale, în sat. Adu niște tămâie pentru altar. Micul nostru altar budist se odihnea pe o ladă veche, lângă intrarea în bucătărie; era singurul lucru cu adevărat de valoare din casa noastră cherchelită. În fața unei sculpturi grosolană a lui Amida, Buddha Paradisului de Apus, stătea micile tăblițe mortuare negre, care purtau numele budiste ale strămoșilor morți.

— Dar, tată... astă-i tot?

Am sperat că o să-mi răspundă, dar n-a făcut decât un gest care înseamna că trebuie să plec.

*

Poteca ce pornea de la casa noastră urmărea marginea stâncilor înainte de a coti către sat. Era greu s-o străbați într-o zi ca aceea, dar îmi amintesc că eram recunoscătoare pentru vântul sălbatic care-mi abătea mintea de la necazuri. Marea era furioasă, cu valuri ca niște pietre cioplite până ajunseseră ca lama de cuțit, suficient de ascuțite cât să taie. Mi se părea că întreaga lume simtea ca mine. Oare viața nu era decât o furtună care ștergea urmele a ceea ce fusese o clipă mai înainte, lăsând în urmă un pustiu de nerecunoscut? Nu mai avusem vreodată asemenea gânduri. Ca să scap de ele, am coborât în fugă poteca până când brusc satul mi-a apărut în fața ochilor. Yorido era un târg micuț, chiar la gura unui golf. De obicei, luciul apei era împestrițat de pescari, dar în acea zi nu iesiseră decât câteva bărci care se întorceau — și care mi se păreauu, ca de fiecare dată, niște gândaci de apă care dădeau din picioare. Furtuna chiar se apropia acum; și auzeam mugetul. Siluetele pescarilor din golf se estompau, pe măsură ce perdea de ploaie îi ascundea, până când au dispărut complet. Vedeam furtuna urcând panta către mine. Primele picături m-au lovit ca niște ouă de prepeliță și în câteva secunde eram udă de parcă aş fi căzut în mare.

Yorido nu avea decât un singur drum, care ducea direct la intrarea în clădirea companiei Japan Coastal Seafood; era tivit cu case ale căror camere dinspre stradă erau folosite drept magazine. Am fugit către casa Okada, unde se vindeau produse de băcănie; însă atunci mi s-a întâmplat ceva — unul din acele lucruri banale cu consecințe imense, cum ar fi să

te împiedici și să cazi în fața trenului. Drumul de pământ bătătorit era alunecos din cauza ploii, iar picioarele mi-au alunecat de sub mine. Am căzut pe burtă, izbindu-mă cu obrazul de pământ. Cred că m-a amețit căzătura, pentru că îmi amintesc numai un fel de amorțeală și senzația că am în gură ceva ce vreau să scuip. Am auzit voici și am simțit cum cineva mă întoarce pe spate; am fost ridicată și purtată pe brațe. Îmi dădeam seama că mă duc în clădirea companiei Japan Coastal Seafood, pentru că simteam cum mă învăluie miroslul de pește. Am auzit un plescăit, pe când măturau peștele de pe una din mesele de lemn pe podea și mă așezau pe suprafața ei slinoasă. Știu că eram udă de ploaie, însângerată, că eram desculță și murdară și că purtam haine țărănești. Ceea ce nu știam era că din acel moment totul avea să se schimbe. Pentru că în această stare m-am trezit privind în ochii domnului Tanaka Ichiro.

Îl văzusem pe domnul Tanaka de multe ori la noi în sat. Trăia într-un oraș mult mai mare din apropiere, dar venea în sat în fiecare zi, căci familia lui deținea compania Japan Coastal Seafood. Nu purta haine țărănești ca pescarii, ci un chimonon bărbătesc, cu pantaloni de chimonon ce-l făceau să arate ca ilustrațiile cu samurai pe care le vezi prin cărți. Pielea lui era moale și întinsă ca cea de pe tobă; obrajii îi erau ca niște dâmburi lucioase, ca pielea crocantă a unui pește prăjit. Întotdeauna mi se păruse fascinant. Când mă jucam pe stradă cu alți copii și domnul Tanaka se întâmpla să iasă din sediul companiei, întotdeauna mă opream din joc ca să-l privesc.

Zăceam acolo, pe masa slinoasă, în timp ce domnul Tanaka îmi examina buza, trăgând de ea cu degetele și întorcându-mi capul într-o parte și-n alta. Brusc, mi-a văzut ochii cenușii care-l fixau cu asemenea fascinație, încât nu mai puteam pretinde că nu mă holbez. Nu mi-a zâmbit batjocoritor, ca unei fete impertinente, și nici nu și-a ferit privirea ca să-mi arate că nu are importanță la ce privesc sau ce gândesc. Ne-am privit fix o clipă nesfârșită — atât de lungă, încât m-a luat cu frig, chiar și în aerul încins al pescăriei.

— Te cunosc, a spus el în cele din urmă. Ești fata cea mică a bătrânlui Sakamoto.

Chiar și la vârsta mea, îmi puteam da seama că domnul Tanaka vedea lumea din jur așa cum era; nu avusese nici odată privirea buimacă a tatălui meu. Mi se părea că poate vedea rășina scurgându-se din trunchiurile pinilor și cercul de lumină de pe cer, acolo unde soarele fusese acoperit de nori. Trăia în lumea vizibilă, chiar dacă nu întotdeauna îi făcea plăcere să se afle acolo. Știam că vede copacii, și noroiul, și copiii de pe stradă, dar niciodată nu avusesem vreun motiv să-mi închipui că mă remarcase și pe mine.

Poate de aceea, atunci când mi-a vorbit, am simțit lacrimile înțepându-mi ochii.

Domnul Tanaka m-a ridicat în capul oaselor. Credeam că o să-mi spună să plec, dar în loc de asta a zis:

— Nu înghiți săngele ăla, fetițo. Doar dacă nu vrei să ţi se facă bolovan în stomac. În locul tău, l-aș scuipa pe podea.

— Sângele unei fete, domnule Tanaka? a spus unul dintre muncitorii. Aici, unde aducem peștele?

Vezi tu, pescarii sunt teribil de superstițioși. În mod deosebit, nu le place ca femeile să aibă de-a face cu pescuitul. Un bărbat de la noi din sat, domnul Yamamura, și-a găsit fiica jucându-se în barca lui într-o dimineată. A bătut-o cu un băț, apoi a frecat barca și cu sake, și cu o lesie atât de tare încât a decolorat lemnul bărcii. Și nici chiar asta nu a fost de ajuns: domnul Yamamura a chemat preotul shintoist să o binecuvânteze. Și toate astea numai pentru că fiica lui se jucase acolo unde se depozitează pești. Și iată-l pe domnul Tanaka sugerând să scuipă sângele pe podeaua încăperii unde se curăță peștele.

— Dacă vă temeti că săngele ei ar putea spăla mațele de pește, a spus domnul Tanaka, luați-le acasă cu voi. Am destule.

— Nu e vorba de mațele de peste, domnule.

— Aș zice că săngele ei e cel mai curat lucru care a ajuns pe podeaua asta de când te-ai născut tu — sau eu. Dă-i drumul, a spus domnul Tanaka, de data aceasta către mine. Scuipă-l.

Stăteam pe masa slinoasă, fără să știu ce aş putea să fac. Mă gândeam că ar fi îngrozitor să nu-l ascult pe domnul Tanaka, dar nu cred că mi-aș fi adunat curajul de a scuipa dacă unul dintre bărbăți nu s-ar fi aplecat într-o parte, apăsandu-și

o nară cu degetul și suflându-și nasul pe podea. Văzând asta, n-am mai putut suporta nici o clipă să țin lichidul în gură și am scuipat săngele, exact așa cum îmi spuse domnul Tanaka să fac. Toți bărbății s-au îndepărtat scârbiți, în afară de asistentul domnului Tanaka, pe nume Sugi. Domnul Tanaka i-a spus să se ducă să-l aducă pe doctorul Miura.

— Nu știu unde să-l găsesc, a spus Sugi, deși cred că de fapt voia să spună că nu-i păsa de soarta mea.

I-am spus domnului Tanaka Ichiro că doctorul fusese la noi acasă cu puțin timp în urmă.

— Unde e casa ta? m-a întrebat domnul Tanaka.

— E căsuța cherchelită de pe deal.

— Ce vrei să spui... care „căsuță cherchelită”?

— E cea înclinată pe-o parte, ca și cum ar fi băut prea mult. Domnul Tanaka a părut nelămurit de explicația mea.

— Ei bine, Sugi, urcă până la casa cherchelită a lui Sakamoto și caută-l pe doctorul Miura. N-o să-ți fie prea greu să-l găsești. Ia-te după tipetele pacienților lui atunci când îi împunge.

Mi-am închipuit că domnul Tanaka avea să se întoarcă la lucru după plecarea lui Sugi; în loc de asta, a rămas multă vreme lângă masă, uitându-se la mine. Simțeam că fața începe să-mi ardă. În cele din urmă, a spus ceva ce mi s-a părtut foarte intelligent.

— Ai o vânătă pe fată, fetiță a lui Sakamoto.

S-a dus și a scos dintr-un sertar o oglindă pe care mi-a întins-o. Buza mea era umflată și vânătă, exact așa cum îmi spuse.

— Dar ce vreau să știu de fapt, a continuat el, e cum ai ajuns să ai așa niște ochi extraordinari și de ce nu semeni mai mult cu tatăl tău?

— Ochii sunt ai mamei, am spus eu. Cât despre tata, e așa de zbârcit, că nici nu știu cum arată de fapt.

— Și tu o să fii zbârcită într-o bună zi.

— Dar unele zbârcituri le are pentru că așa e el făcut, am spus. Ceafa lui e la fel de bâtrâna ca față, dar e netedă ca un ou.

— Ce-ai spus despre tatăl tău nu e un lucru respectuos, mi-a răspuns domnul Tanaka. Dar cred că e adevărat.